

✦ A MÁGIA RABJAI 2. ✦

ELSZAKITVA

fine selection

AMIRA STONE

A M I R A S T O N E

ELSZAKITVA

+ A MÁGIA RABJAI 2. +

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2021

Első fejezet

KEIN

MINTHA EGY EGÉSZ VILÁG KÚSZOTT VOLNA A BŐRÖM ALÁ. Hallom az emberek imáit, a siralmakat, érzem a rémületüket. A hangok – ezernyi hangya módjára – oda-vissza cikáznak az elmémben. Félek, hogy eltapossák a saját gondolataimat, engem.

A király halálával nem ért véget a lázadók tombolása. Vagy lehet, pont a vér látványa tüzelte fel őket. A bálra érkezett vendégek és a palota lakói majdnem mind odavesztek, most a városon lehet a sor. A tóriaiak rettegése kézzelfogható.

Nem tudom, mennyi ideje állok az ablakban, és mióta nem vagyok képes megmozdítani egyetlen végtagomat sem.

Csak bámulom a kertet, a magasra nőtt sövény kacskaringós ívét. A túlélők ott lehetnek. Legalábbis onnan érkezett Ray fenyegetése. Azt hiszem. Elég közel van, szavai mégis elvesztek a fejemben kavargó, végtelen sok morajban.

Hirtelen egy kéz érint meg, lagymatag és gyenge, mint a nebesse-ni szellő.

Roen áll mögöttem.

Ahogy megfordulok, óvatosan visszahúzza a kezét. Rémülten pislog, valószínűleg látja az örületet a szememben, de a tekintetében legalább megvetésnek nincs nyoma. Nem tart árulónak.

– Ez a te lakosztályod volt? – puhatolózik finoman.

– Nem, a voluré.

Pillantása azonnal az ágyra siklik.

– Hol a teteme?

A kérdése valahogy elcsitítja a bennem tomboló zűrzavart. Meg nem szünteti, de annyira elnyomja a hangokat, hogy felülkerekedhessek rajtuk. Nem azért hagytam életben Menát, hogy utána kiszolgáltassam Garthnak.

– Az égiek sosem feledik a tettem. Nem tetőzőm azzal a haragjukat, hogy megfosztom a volurt a kellő végtisztességtől.

Roen sandán végigmér, pillantása megállapodik a kezemen. Tenyerem még mindig piszkos a rászáradt vértől és a tető porától.

– Hol ástad el?

– A föld a vétkeseknek való.

Bármit is gondoljon erről Roen, nem firtatja tovább a válaszom. Mögötte kemény talpak dübögésétől, ajtók csapódásától és fegyvercsörgéstől lesz hangos a folyosó. Visszafojtom a lélegzetem. A kinti zajok emlékeztetnek a felkelők jelenlétére. Már az örök gondolatától is összerándul a gyomrom.

– Mutasd meg Ene hercegnő szobáját! – Utasítás helyett kérésnek hatnak Roen szavai, ezért együttműködően mozgásra bírom a lábam.

Mena lakosztályából kilépve egyből egy vörös köpenyesbe botlom. Cserzett arcbőre elárulja, hogy az északi részeken szolgálhatott. Gúnyos szeme előbb rám, aztán Roenre villan, majd a férfi elégedetten

továbbcammog, mintha csak az utcákat róná. Vállán súlyos zsák, amiben fém kocog. Pénzéhes disznó, ahogy minden ór. Nagyot nyelve fojtom el az undorom.

A lord követ Ene szobájába, amire három ór már lecsapott. Felbukkanásunk egy pillanatra megakasztja őket, de aztán folytatják a fosztogatást.

Roen megáll a poros cipőtalpaktól mocskos padló közepén. Kíváncsian figyelem, mit keres. Mutatóujját fennköltlen pihenteti az átlán, és lassan, vadászó ebként vizslat végig a szobán.

– El onnan! – üvölt az egyik lázadóra, aki éppen a hercegnő ágyához lép.

Roen sebesen ott terem, a padlóra hányja a takarót, a párnákat, végül fújtatva az öltözködőparaván mögé ugrik. Viselkedése megrémiszt, undorral ér hozzá mindenhez. Arcvonásait eltorzítja guvadt, hatalmas szeme. Feszengeni kezdek, ahogy ráébredek, mi történhetett. Bárhol is van a lány, egyedül menekülhetett el.

Maria Ojának igaza volt, több rejlik Enében, mint bárki hitte volna.

Mena nem volt a szobámban, ahol hagytam, Ray kimentette, de Enével már nem lehetett szerencséje. Különbem mi oka lett volna megfenyegetni engem? Ray is közénk tartozik, lázadó és elnyomott, mégis a testőrség mellett küzdött. Ennek egyedül Ene lehet az oka. Láttam őket egymás karjában, és még mindig keserű irigységgel tölt el vágtyól kipirult arcuk emléke.

Nem tartok Ray bosszújától, ezek csak üres, hajnali párába vetett szavak voltak. Idővel rá fog döbbsenni, hogy neki nem ártottam.

Roen vöröslő fejjel toppan elém. Piros, vékony selymet emel a magasba.

– Ez egy hálórúha. – Minden egyes szót erőteljesen megnyom.

A lordról az említett anyagra nézek. Semmivel sem találok különbnék, mint bármelyik másikat. Ezt kereste volna? Értelenséggemben majdnem elnevetem magam.

Roen rángatózó szemhéjjal kiabálni kezd.

– Azt mondták, a hercegnőt a szobájába kísérik. Lefeküdt aludni, de kétlem, hogy egy hirtelen ért támadás során lett volna ideje átöltözni. Nem gondolod?

– Biztos ruhában dőlt le – közlöm szárazon, megrántva a vállam.
– Hiszen elájult.

Roen szája egy pillanatra tátva marad.

– A nevelőnője vele volt, kötelessége lett volna átöltöztetni. Á, egy szabad földinek magyarázok – legyint, és sebes léptekkel az ajtó felé indul. A ruhát is viszi. – Kövess! – utasít, hátra sem nézve.

Roen után mozdulnék, de a hátam mögötti csörömpölés eltereli a figyelmem. Megfordulok, ujjaim ökölbe szorulnak. Az egyik lázadó leseperte a hercegnő asztaláról a tintatartót, éppen a fiókokat rángatja. Pergamenek hullnak a földre. A felesleges rombolás tovább fokozza a bennem érlelődő dühöt. Zihálva fordítok hátat. Ha tovább kell nézнем a pusztítást, előbb-utóbb öltre megyek az örökkel.

Ki kell jutnom innen! Nemcsak a szobából, hanem Nebessenből is. Ehhez viszont szükségem van Garth segítségére, így kényszeredetten Roen után indulok. A lordot már nem látom a folyosón, de van egy olyan sejtésem, hogy ő is Garthhoz indult. Ha nem tévedek, az áruló Arden még mindig a tanácssteremben pöffszkedik.

Megszaporázom a lépteimet, és előremeredek, mert nem szeretném látni, mi folyik körülöttem, mégis minden ott van a szemem előtt: a törött ablaküvegek szilánkjait sepregető asszonyok, a hullákat cipelő férfiak, a holt tetemek arca, a vérrel borított testek és az izzadságtól mocskos támadók. A tüzet eloltották, de a hátramaradt füst

csak fokozza a kibírhatatlan szagokat, bűzlenek az aranydíszes falak. A város siralma suttogássá csendesedett a fejemben, de azt hiszem, már nemcsak őket hallom, hanem a holtak korholását is. Meglehet, ez már az őrület előszele.

Elhaladok két harsányan nevetgélő ór mellett, akik egy fiatal testőr teteméről rángatják le a bőrcsizmát. Semmit sem változtak, ugyanolyan erkölcstelenek, mint Szabad Földön. Azzal a testtel is úgy bának, mint egy darab fahasábbal. Nem látják, amit én.

Hátamon verejtek csorog, ahogy hasztalan próbálom kizárni az elmémbe hasító képeket. A fiú haláltusája elborzaszt, sikolyaitól elszorul a torkom.

Kapkodni kezdem a lábam, szaporán, egyiket a másik után, mint egy úzótt vad.

Ha ez az a képesség, amiről Tiiu beszélt, akkor az égiek megcsókolhatják a hátsómat, mert én ebből köszönöm, de nem kérek. Ez nem ajándék, hanem átok, amely sebesen hajt az őrületbe.

A tanácsterem előtt érem utol Roent. Reszkető kezem a zsebembe csúsztatom, igyekszem leplezni a zaklatottságom. A vörös, szakadt köpenyes örök azonnal ajtót nyitnak nekünk. A nagy famonstrum nyikorogva tárul fel.

Roent nyomában a terembe lépek, valószínűleg észre sem vette a lemaradásomat. A helyiséget fahéjas füstölők illata lengi be.

Garth a magasított támlájú székben ül, éppen pergameneket nézeget. Kipihentnek és elégedettnek látszik. Még tiszta ruhát is öltött, erre egyedül neki volt ideje. A tejfehér selyemingre az örök egyenruhájához hasonló vörös bőrmellényt vett fel, talán ezzel is a lázadónak akar kedvezni. Az asztal szélén ott pihen a korona, mellette egy kupa. Mind a kettő arany és fénylik. Pusztá súlyok a papírokon.

Garth feltekint, és Roent meglátva széles mosollyal dől hátra.

Rám nem pazarol egy pillantást sem, mintha láthatatlan lennék. Feszélyezve érzem magam, óvatosan meghúzódok, kívárva a megfelelő időt, hogy szóhoz juthassak.

Roen lecsapja a vörös selymet az asztalra.

Garth szemöldöke megrándul, a mozdulatban van némi pajkoság.

– Ezt mire véljem?

– Ene hercegnő szobájában találtam. – Roen az asztalra tenyerel, és olyan közel hajol Garthhoz, hogy az arcuk majdnem összeér. – A paraván mögött. A hercegnő nem feküdt le aludni, nincs a szobájában, és az ottani járat tárva-nyitva volt, de a mi embereink nem használták, mert a térképen az szerepelt, hogy le van zárva. Akadály volt előtte: egy tükör.

– Egy tükör – ismétli Garth, mint aki nem teljesen hiszi a magyarázatot.

– A tükröt széttörték – folytatja sejtelmesen Roen. – A hercegnő tudott a járatról. Vagy valaki segítette.

Garth mosolya azonnal lelohad, állkapcsán ugrálni kezdenek az izmok, miközben a férfi felemelkedik. Bárki, aki most látná, megijedne a haragjától, én mégis félelmet érzek mindebben.

Garth megragadja Roen gallérját, közelebb húzza magához. A lord arca a nyilvánvaló düh ellenére is ellágyul. Egyre érdekesebbnek találom a köztük lévő kapcsolatot, azt hiszem, már tudom, ki Roen gyenge pontja. Csak azt kéne kiderítenem, mit kezdjek ezzel.

Garth felcsattan:

– Azt akarod mondani, hogy még most sincs meg az a kis szajha?

A hercegnőt illető sértés hallatán akaratlanul is elmosolyodom. Fogalmuk sincs róla, mennyire helytálló a kifejezés.

– Inkább azt, hogy nem is volt. Azt hiszem, az ájulás csak színjáték lehetett. Szerintem már a támadás előtt elszökött – veti fel Roen.

– Báli ruhában?

– Ami fekete volt, így az éj elfedte.

Garth hosszú perceknél tűnő pillanatig bámulja a lordot, végül elengedi, és vérfagyasztó módon felnevet. Van valami sötét abban a kacajban. A levegőt magamban tartva várom, hogy kiderüljön, mi okozta a hirtelen változást.

Garth megigazítja Roen gallérját, majd megpaskolja a vállát, mint egy kisgyerekeknek, és rám néz, jelét adva, hogy tud az ittléte mről.

– Gondoltad volna?

Nem felelek, csak állok mereven.

Garth könnyedén felemeli a kupát az asztról, belekortyol, mielőtt folytatná.

– Az a szuka nem akart férjhez menni. – Roen felé fordul. – Téged is csak azért hívtam meg, hogy bosszantsa az atyját. – Ezúttal halkán, fenyegetően kuncog. – És végül csak megszökött.

Roen szeme ismét ijesztően nagyra tágul, mint akinek épp most jutott eszébe valami.

– Ha a járatokat használta, akkor még elkaphatjuk, nem juthatott messzire. Vagy ott, vagy a városban bujkál. Meg kell tudnom, kiket ismerhetett a városban, hol húzhatta meg magát, és...

– Nem!

Garth lecsapja a kupát, tekintete felcsillan. Leül, elkezd kutakodni a pergamenek között, mígnem talál egy érintetlen. Győzedelmes mozdulattal mártja tollát a tintába, és írni kezd. A toll hegye csak úgy serceg.

Roen feszülten Garth háta mögé áll, a kacsakaringós betűket figyeli.

– Mit tervezel? Ha a lány nem kerül elő *holtan*, sosem koronáznak meg. A király odakint lóg, csak a főbb mesterek vezethetik le a ceremóniát, ők viszont ragaszkodnak a törvényekhez. Ha bármelyik Arden életben maradt... – Elharapja a mondat végét. – Az El Vedom egyetlen öreget sem fog küldeni, és... – Ismét elnémul, majd ráncok futnak a homlokára, ahogy olvasni kezd. – Kiáltvány? Vérdíj az áru-lóért?

A szavak engem is meglepnek. Azt veszem észre, hogy apránként az asztal felé araszolok.

– A hercegnőnek nem kell meghalnia, a nép maga kívánja majd a vesztét – kezd lelkesen magyarázni Garth. – Hőssé válhatok. A nép nemcsak elfogad, hanem egyenesen tisztelni és imádni fog.

– Miért? – szakad fel belőlem a kérdés.

Roen bosszúsan felém néz, valószínűleg nem tetszik neki, hogy tanúja lehetek mindannak, ami éppen készül. Ingerülten az ajtó felé int, de nem mozdulok. Ő nem parancsolhat nekem, és ezt tudnia kell. Ráadásul úgy veszem észre, Garthot nem zavarja a jelenlétem, bőszen ecseteli tovább az elképzelését.

– A hercegnő köztudottan nem kedvelte a nemességet, ellenben a testőröket igen, és ez nagyon is kedvez nekünk. Mindenki Enére fog vadászni. És a testőrökre, már ha egy is akad, aki életben maradt – teszi hozzá elégedetten.

Roen gyengéden végigsimít Garth tarkóján, büszkeség árad belőle. Nekem csak hányingerem támad a mozdulattól.

– Így ha elő is kerül, akkor sem jelent veszélyt – súgja Roen, Garth füléhez hajolva.

Ő kelleetlenül elhessegeti.

– Menát és a söpredékét kilógattátok?

Elszorul a torkom. Ez a sors várt volna a hercegnőkre is? Felelnék, de Roen megteszi helyettem.

– Kein gondoskodott a volurról, elégette. A meeshai teste is a tűz martalékává válhatott, legalábbis eddig nem jelezték, hogy megtalálták volna.

– Láttad, amint porrá ég?

Csend áll be közénk, mire rájövök, ezt a kérdést nekem szánta. Gyorsan végiggondolom, a palota mely részeit pusztította el a tűz, aztán megköszörülöm a torkom.

– A bálterem melletti pihenőbe vittem. A ruhája lángra kapott, a továbbiakat nem szándékoztam végignézni.

Garthnak szeme se rebben, folytatja a számonkérést.

– Fivérem teteme meglett?

– Nem, de többen is igazolják, hogy súlyos sebet kapott. Nem élheti túl.

– Menj az ispotályba, vedd számba a gyógyítókat, egy sem hiányozhat! A vendégek névsora alapján kerítsétek elő a jelen lévő mesterek holttestét, ők is jártasak a sebesültek ellátásában. Nem kockáztathatjuk meg, hogy egy megmenekült mester valami zugban életet leheljen az iszákos fejébe. – Mélyet sóhajt, mint akinek teher nyomja a vállát, de közben élvezi is. – A járatokat robbantsátok be! Senki nem juthat ki a palotából, ha csak egyetlen túlélő is akad, hírül viheti az igazságot.

Roen a pergamenre bök.

– Ezzel szemben senki nem kételkedne a szavadban.

Garth morogva felemeli a tollat.

– Elég, ha egy megteszi! Menj, intézkedj!

A lord a szemét forgatva, mélyen meghajol.

– Igenis, *felsőged*.

Ismét görcsbe ugrik a gyomrom. A megnevezés simogathatja Garth lelkét.

Önteltsége megkapó számomra, megértem, miért tette, amit tett, csak az eszközeit kifogásolom. A családjában – ahogy az enyémben is – mindenkinek megvolt a szerepe: Mena volur, Ene királynő, Arute-lu parancsnok, ő maradt csak egy lord a sok közül. Többre vágyott, elismerésre, igazi tiszteletre. Hatalomra. Ha más lenne a világunk, ha egyazon lenne a hátterünk, még kedvelném is.

Roen távozik.

Garth feláll, a széke mögötti falhoz lép, és csenget a folyosón álló őrnöknek. Egyikük átveszi az iratot azzal az utasítással, hogy vigyék az írnokokhoz azonnali másolásra. Garth nem vesztegeti az időt.

Miután megint kettesben maradunk, veszem a bátorságot végre, hogy szóljak.

– Haza akarok menni!

Garth töprengve néz rám.

– Hasznát venném a jelenlétednek.

– Mégis hogyan?

– Jól bánsz a szavakkal, kiigazodsz az úri körökben, és fizetség fejében nem riadsz vissza semmitől.

Szavai bántóak. Nagyot nyelek, mielőtt felelnék.

– Nincs ínyemre a gyilkolás, ha erre gondolsz.

– Ebben az esetben testőrömmé fogadnálak.

Ígéretes ajánlat, eljátszadozom a gondolattal, hogy életem végéig csillogásban és gazdagságban élek.

– Nem pénzért vállaltam ezt a feladatot, hanem mert Siccen megígérte, hogy hazajuttat. Tudnom kell, a családom épségben van-e

– hazudom. Ezzel végül is nem tiltakozom a javaslat ellen, csak elodázom.

Garth – mintha olvasna a gondolataimban – kérdően a szemembe néz. Vajon tudja, mit tervezek?

– Üzenj nekik!

– Én magam szeretnék meggyőződni a dolgokról.

– Ahogy óhajtod – rántja meg a vállát. – Ha visszatérsz, akkor is élni fog az ajánlatom.

– Ha elmegyek, senki nem állja utamat?

– Szavamat adom.

– És ReetUr hídja?

Garth az egyik illatosítóhoz sétál, tenyerével az orra alá legyezi a füstöt. Mélyet szippant belőle.

– A volur ugyan idejuttatott, de vissza már nem fog. – Elégedettség ül a hangjában.

– Siccen azt mondta, tud megoldást. Megígérte – fakadok ki, de Garth higgadtan csendre int.

– Siccen betartja a szavát, erről gondoskodom. – Egy pillanatra elgondolkodik. – Rémlik, hogy mesélt valami gyermeki legendáról, a dalnok nyakéke, vagy valami ilyesmi – hessegeti el a szavakat érdektelenül. – Nyilván erre gondolt, de ő jobban fogja tudni.

Gombóc lesz a torkomban, egyre csak nő és növekszik. Forogni kezd velem a szoba, a felismerés méregként itatja át a gondolataimat.

Az egyetlen ember, aki hazajuttathatna a családomhoz, halott. Én öltém meg.

Második fejezet

MENA

HALOTTAK. A fájdalom lebénítja a testem. Lassan árad szét, mintha egy mély veremben ülnék, amibe egymás után görgetik a szikladarabkákat.

Végignézttem, amint atyámat kivégzik, és nem tettem semmit. Ez a legrosszabb. Az erőm hasztalan.

Állam az átkarolt térdemen nyugtatom, a könnyeim már elfogytak. Csendben maradok, levegőt is alig merek venni, úgy meredek a falra. Próbálom nem atyámat nézni, de a szemem szüntelen visszavándorol rá. A tavaszi szellő meglebbenti ünnepi palástját, a sötétkék szövet a lábára csavarodik. Várom, hogy felemelje a fejét, jelét adja az életnek, de nem teszi. Mozdulatlan. Merev. Sápadt ráncaiba beleivódott a rémület.

A tudatomba ég a kép, minden apró részletével együtt. A tehetetlenségtől egyre jobban fáj a mellkasom.

Olyan erősen szorítom az öklöm, hogy körmeim nyomán vér serken a bőrömből. A meleg cseppek kicsordulnak az ujjaim között.

Egy kéz simul a hátamra, összerezzenek.

– Mennünk kéne.

Messziről hallom a hangot, az irányába fordulok. A füstös, koszos arcban sárszínű szempár bámul rám. Kell egypár pillanat, hogy felismerjem, Ray az. Türelmetlennek tűnik.

Talán ő tehet arról, hogy nincs erőm.

Ray nagyot nyel, miközben megdörgöli az arcát, mintha valami nyugtalanítaná.

– A túlélők félnek, látniuk kell téged.

– Minket, *meeshai* – szakad ki belőlem az átkozott szó. Hangom ércesen cseng, nem ismerek magamra.

Ray tanúja volt a félelmemnek, az összeomlásomnak, és mindent megtett, hogy ezeket segítsen eltitkolni az emberek elől, a kettőnk közti kötődés helyett mégis inkább gyűlöletet érzek iránta.

Bizalmatlanul méregetem. Ittasan, dülöngélve távozott az estélyről, amikor viszont berontott Kein szobájába, a kábulatnak nyoma sem volt rajta. Mégis, honnan tudta, hogy ott vagyok?

Ray felrántja a szemöldökét, szája ostobán elnyílik.

– Ami történt, az... – Hangja elfúl, nyugtalanság suhan végig az arcán. Aztán megrázza magát, mintha most ocsúdna a kijelentésem miatti kövületből. – Nincs idő a gyászra, cselekedni kell! Gondolj magadra és a többiekre, akik odalent rekedtek. – Sürgetése különösnek tűnik, mintha valóban aggódna.

Valaki ekkor rávág a feljáró ajtajára. Ray felpattan, és a hónom alá nyúlva megpróbál felhúzni, de durván eltaszítom. Magam állok fel. Sajgó kezem a megviselt, vérrel szennyezett tógamba törlöm. Nehéznek érzem a testem, és a bennem kibontakozó ködös gondolatok még jobban lehúznak.

Atyám halála egy Melinion számára örömteli látvány lehetett, és ettől jeges borzongás hullámszik végig rajtam.

Újból koccan a faajtó.

– Le kell mennünk – mondja Ray. – Készen állsz rá?

A fogaim összeszorítva bólíntok.

Ray hátat fordít nekem, lehajol, megragadja a rothadó faajtóba ütött vaskarikát, és a föld megnyílik előttem. A kezem után nyúl, de hátralépek. Lehet valami az arcomon, mert szó nélkül hagyja, és elindul lefelé. Lassan követem, alászállok a komor sötétségbe. Puha sárum cuppog a nedves, döngölt talajon, a doh, a verejték és a testek kipárolgásának fullasztó keveréke pedig lecsap rám.

– Itt jön a volur – kiált fel valaki, mire felkapom a fejem, és a lábam megcsúszik a lépcsőn. A nyirkos falon keresek támaszt, hogy megtartsam az egyensúlyom. A fenti napsütés után a kövekkel megvilágított alagút sötétebbnek tűnik, mint éjszaka. Lassan szokom a homályt.

Amikor leérek, körém gyűlnek az emberek. Többségük asszony és gyerek. Félelmük láttán sikítani, ordítani szeretnék, ahogy a torkomon kifér. Én is ugyanúgy rettegek, mint ők.

Egy robusztus testőr lép elé, csokoládészín bőre elnyeli a gyér fényt. Nem rémlik a neve, de ijesztő megjelenésére emlékszem.

– Hátra! – dörren a többiekre. – Beszélünk kell a volurral.

– Ahogy nekünk is – rikácsolja egy éles női hang, lady Loelle az. – Jogunk van tudni, mi történt. – Kezét csípőre teszi, és mellét tiszteletlenül a testőrnek dülleszti. Vérmességéből arra következtettek, ő még nem sejtí, mi mindent veszített: férjet, fivért, szülőanyát, atyát, barátokat. És egy uralkodót.

Bagtas áll közéjük. Kopasz fején izzadság csillog, visszaveri a mágikus kövek hideg, kékesfehér fényét. Vitatkozni kezdenek.

Közben kérdések záporoznak rám, az emberek – illemt és protokollt feledve – egymás szavába vágnek. A civakodás és tolongás

megszédít, a lábam remegni kezd. Ismét nem bírok megmozdulni, míg nem a könyököm megragadva valaki kihúz a tömegből.

Forró légvétel csapja meg a fülemet, a szorítás erősödik a karomon.
– Szedd össze magad! – sziszegi Ray.

Közelsége észhez térít. Ebben a szorult helyzetben ő az egyetlen, akinek nem érdeke épségben kijuttatni a túlélőket, mégis segíteni próbál. Vagy legalábbis úgy tesz. Egyedül ő nyert a támadással, mert többé nem fenyegetik kivégzéssel. Ray szabad ember lett, valami mégis itt tartja, és kétlem, hogy az a valami én lennék.

Öklömbé zárom a ruhám anyagát, és végre alaposan körülnézek. Az asszonyok hada még mindig a marcona testőrrel és a mesterrel csatározik. Az a kevés férfi, aki meneküléskor megbújít a szoknyák mögött, most a falak tövében gubbaszt. Gyáva módon szótlanságuk mögé rejtik gondolataikat.

Ekkor észreveszem lord Reigert, aki egy másik testőrrel Arutelu mellett ül. Szégyen önt el, amiért az unokafivéremről elfeledkeztem. Az áruló Garth után Arutelu az egyetlen olyan rokonom, akiről biztos tudom, hogy él, segítenem kellene rajta. Odamegyek, és mellé térdelek. Ray követ. Genny és olyan betegség szaga csapja meg az orromat, amelyet nagyapám halálos ágya mellett éreztem. Arutelu látványa elborzaszt. A dereka köré tekert selymeket sötétbarna, majdnem fekete vér borítja, sápadt arcán szürkés foltok jelentek meg, és ajka kékesre színeződött, mintha máris rothadásnak indult volna. Egyedül hörgő szuszogása és le-fel süllyedő mellkasa árulkodik arról, hogy még pislákol benne az élet.

Bagtas is mellém térdel. Csak ekkor tűnik fel a viszonylagos csend, az asszonyok abbahagyták a kárálást.

– Meghaltak? – kérdi halkán a mester.

Válaszolni szeretnék, de félek, hogy ha kimondom, azzal visszafordíthatatlanná teszek mindent.

– Igen – feleli helyettem Ray. Lopva hátratekint, majd odasúgja a mesternek: – Mindenkit kivégeztek, a királyt is.

A szívem ismét összeszorul, a földre meredek, hogy ne láthassák az arcom. Reiger folytatja a faggatást.

– Ene hercegnőt is?

Ezúttal is Ray válaszol.

– Ő nem volt köztük. Ahogy Haren parancsnok sem – motyogja.

– Foglyul ejthették őket – veti fel Reiger. – Ki kell szabadítanunk!

Aruteluból rekedtes köhögés szakad fel, küzd, hogy kinyissa a szemét. A fejéhez kúszom. A rőt szakállú testőr, aki eddig szótlánul térdelt mellettünk, tenyerét a falhoz érinti, majd nedves, portól és sártól mocskos ujját végighúzza unokafivérem kiszáradt ajkán.

– A trónt akarja... Ene... az útjában áll. – Arutelu a nyálát – vagy a vérét – nyeldesve szörcsög egyet. – Hallottam, ahogy parancsba adta... engem is öljenek meg. Sikerült... – Köhögve valamiféle nevetésszerű hangot ad ki magából.

A rémület elszorítja a torkom.

– Nem fogsz meghalni! – préselem ki magamból.

Ray lord Reigert odébb lökve guggol le az unokafivérem mellé. Szeme kis híján kiesik a helyéről, egész teste megfeszül. A nyakán vadul lüktet egy ér.

– Ene elmenekülhetett? Nem fogoly? – rázza meg Arutelu vállát, cseppet sem gyengéden.

Arutelu szemhéja megrebben.

– Garth csak úgy szerezheti meg a koronát, ha minden örökös halott – jegyzi meg Bagtas. – És persze a fivére is. Azért végeztette

ki nyilvánosan a királyt, hogy mindenki lássa. Le merném fogadni, Enével is így tenne, ha elkapta volna.

Ray rám tekint.

– Meg kell keresnünk!

Rossz érzés tölt el. Újra. Mi van, ha Kein cinkosa, és csak azért akarja kideríteni, hol lehet a húgom, hogy vele is végezhessenek?

Szeretném magamhoz ölelni Enét, osztózni a bánatban, és vigaszt lelteni mellette, de úgy sejtem, bárhol is bujkáljon, jelenleg nagyobb biztonságban van, ha Ray előtt rejtve marad.

– Tüntessétek el a tetemem – hörgi Arutelu. – Súlyozzatok le... és dugjatok... egy hordó geletai édes borba... legalább a férgeimnek legyen mámoros a vég.

Döbbenet meredek le az unokafivéremre.

Arutelunak fájdalmai vannak, mégis van kedve viccelődni. Ez eszembe juttatja, hogy én sem veszhetek el a bánat súlya alatt. Meg kell acéloznom a lelkem!

– Garth kerestetni fog minket – szakítja félbe lord Reiger a gondolataimat. – Itt nem vagyunk biztonságban.

Arutelu végre feltekint. Egy darabig csak hunyorog, majd a szeme nagyra tágul. Ismét nevetni próbál.

– Még a... járatokban vagyunk. – Döbbenet a hangja. Órák óta eszméletlen lehetett, ha csak most tűnik fel neki. – Ostobák! A támadók ezeken át jutottak be. Tűnjetek innen! Most!

A mesterre nézek. Egy pillantás is elég, tudja, mit szeretnék. Koromfoltos ünnepi talárja mélyen rejlő zsebéből előhúzza a járatok térképét. Vadul tanulmányozni kezdi a rajzokat.

A nagydarab testőr odahajol, szakállát simogatva ő is a gyűrött lapra mered.

– Láttunk egy hajót a kikötőben. Sötét volt, talán egy kereskedőhajó lehetett, de ha a parancsnok kijutott a hercegnővel, akkor felállhattak rá. Melyik út vezet a kikötőbe?

– Ez nem ér rá később? – nyöszörög Arutelu. Reszkető kezét a sébéhez szorítva megpróbál felülni. Elképeszt az elszántsága. Ray a háta alá csúsztatja a karját, de már ez is akkora fájdalmat okoz Arutelunak, hogy torz grimaszba rándul az arca. – Előbb biztonságba kell helyezni az embereket, és keresni nekem egy hordót.

Reiger eltökélten Aruteluhoz hajol, szavait csak mi halljuk.

– A kikötőbe kell menni, a hercegnő az elsődleges. – Az asszony-sereg felé biccent. – Ők az alattvalói, az életükkel tartoznak a birodalomnak.

Unokafivérem erőtlenül megragadja Reiger gallérját, ám túl gyenge, hogy magához húzza.

– Az uralkodó van az emberekért, és nem fordítva – sziszegi. – Ha ártatlanokat áldoznál fel a trónért, semmivel sem vagy különb, mint a fivérem.

Reiger válla megfeszül.

A tekintetem köztük jár, hol az egyiket, hol a másikat figyelem. Aruteluba kezd visszatérni az élet, mintha haragjával együtt tettvágó áramlana a vérébe. Lord Reigert viszont nem sikerül meggyőznie.

– Nem kockáztathatjuk a hercegnő életét és azt, hogy Nebessen Garthenus kezébe kerüljön!

Erőlködnöm kell, hogy fel ne pofozzam. Tudom, hogy atyám Reigert szánta a húgom mellé férjnek és egyben uralkodónak is. Ene dísz lett volna a trónon, de abban biztos vagyok, hogy ő még egy lovászfúért is kockáztatná az életét.

Viszont ezt a nép nem tudja.

– Ene még semmit nem mutatott az embereknek, nincs bizodal-
muk az irányába. – Magamon érzem a többiek rideg, fűrkésző tekin-
tetét, így gyorsan kifejtem a gondolatom. – Felelőtlennek és ledér-
nek tartják, számukra mindegy, hogy ő vagy Garth ül a trónon. El-
lenben téged követnének – mutatok Arutelura, akinek erre magasba
szökik a szemöldöke. – Ha te Ene mellett állsz, akkor a nemesek és a
nép is követni fogja. Most a te szavad a döntő.

Arutelu kurtán, szörcsögyve felnevet.

A testőr rám sandít.

– Akkor piszok gyorsan ki kell jutnunk innen. – Unokafivérem
felé biccent. Megértem, mire céloz. Arutelunak csekély esélye van a
túlélésre, főleg itt a járatokban. Minél hamarabb rendes ellátásra len-
ne szüksége.

– Nem tehetne valamit? – Bagtas halkán, tisztelettel kérdezi, mi-
közben elém tartja a pergament. – Nyisson egy járatot, ami kivisz
minket Tóriából. Vagy gyógyítsa meg most. – Szinte könyörög.

A levegő bennem reked. A volurok számos katasztrófánál segített-
tek a bajbajutottakon, embereket mentettek, házakat húztak fel, fo-
lyók medrét alakították, a népért voltak. Keserű epe gyűlik a tor-
komban. A varázstalan lét egyre nagyobb teher.

Suttogóra fogom, ezzel is tompítva hangom remegését.

– Ez trónfosztás volt, itt nem szerencsétlenül járt falusiakról van
szó. Ha kiviszek mindenkit, köztük egy lehetséges trónörökös is, az-
zal állást foglalnék. Ugye nem kívánják magukra haragítani az égie-
ket?

Bagtas méltóságteljesen biccent, megérti hamis indokom súlyát.
Ray mélyen beszívja a levegőt, de mielőtt megszólalhatna, határozot-
tan folytatom:

– A kikötőt feltehetőleg szemmel tartják. Az egész várost viszont nem igazhették le, nézzük meg, hova vezet ez a járat. Egyelőre biztonságosnak tűnik, de az időnk is fogytán – nyomatékosítom.

– Ha visszamegyünk az elágazáshoz, onnan vezet egy út, ki a kastélyból, egyenesen a komédiásházhoz – húzza végig Bagtas az ujját a pergamenen.

– Komédiásház? – kérdezem döbbenten. Ahogy felidézem a város képét, az épület szörnyen messze van, azt sem Arutelu, sem a gyerekek nem bírnák.

– Régen bordély volt, gondolom, ezt a titkos járatot használták az urak. A városba ez az egy út vezet, nincs választásunk.

Az utolsó mondat mindent eldönt, vitának nincs helye. Vagy ez, vagy a biztos halál. Söhajtok, majd beleegyezően bólintok.

Feltápaszkodva a testőrök által hátratuloncolt túlélők elé állok. Félelem égeti minden porcikámat, de ez nem olyan félelem, amit fent éreztem. Nem tehetetlenség jár a nyomában.

A nők ismét tolongani kezdenek, kérdésekkel csapnak le rám. Harag és rettegés váltakozik a koszos arcokon. Egy anyja karjában alvó gyermek megriad, álmosan pislog, nem értheti, mi folyik körülötte. Ahogy még én sem igazán.

Egyet tudok: kötelességeim vannak a nép és atyám felé. Az én feladatam az emberek ösztönzése és a segítségnyújtás.

Már így is rengeteg időtől fosztottam meg őket, amíg odafent síránkoztam. Egy újabb habozás életetekbe kerülhet.

Amikor megszólalok, hangom csendre int mindenkit. Hogy volurként vagy Ardenként tekintenek-e rám, nem számít.

Harmadik fejezet

ENE

A FEJEM LEBUKIK, de képtelen vagyok elaludni. A bizonytalanság és a zaj ébren tart. Órák óta hallgatom Damon szörcsögő horkolását. A sötét hajú kislány ellátta a sérülését, és a szer, amit utána adott neki, egyből elaltatta. Azóta zengenek a falak a dörmögésétől, már fáj tőle a fejem, és a gyomrom is egymás után veti a bukfenceket.

A raktéren enyhe szél süvít keresztül, a beáramló sós levegő kellemesen hűvös. A hordók mögötti kis ablakból erőtlen fénycsík kúszik közénk, még nappal van, nyugtázom magamban. Hallom a hullámok hangját, ahogy a hajó oldalát nyaldossák. Lassan szelhetjük a vizet, mégis elég messze kerülhettünk már Tóriától. Bárcsak tudnám, merre tartunk, és mit akarnak a felkelők.

A fehér hajú lány még kétszer lejött megnézni minket. Morogva villantotta rám fogsorát, és kifelé menet nem volt rest belerúgni Damon ép lábába. Utána akartam ugrani, de a saját uszályomra léptem, és úgy koppantam a hajópadlón, mint egy zsák krumpli. A perszóna hangos nevetésétől percekkel később is zengett a fedélzet, azt kívántam, fulladjon bele a kacagásba.

Az esés után dühödten leszaggattam az uszályt, és azzal takartam be Damont.

Mostanra az arcvonásai kisimultak, teste elernyed. Le merném fogadni, hogy békés álmokat kerget, miközben engem kérdések rágának.

Végül nem bírom tovább.

Damon mellé kúszom, és gyengéden megérintem a vállát. A levegőt beszívva horkant egyet. Vér és izzadság szaga csapja meg az orromat, tenyerem a szám elé kapom, ahogy visszanyelem a rosszullétem.

– Damon – motyogom a kezembe, és rázogatni kezdem. – Damon, kelj fel!

Damon szemhéja megrezzen, éppen csak pislant kettőt, amikor a fedélzeti ajtó kivágódik.

A legrosszabbkor.

Mérgemben összeszorítom az ajkam.

Halk, sunyi léptek közelednek, és oda sem kell néznem, hogy tudjam, a fehér hajú lány az. Úgy képes suhanni, mint egy szélén járó pillangó, de a modora katonákat megszégyenítően érces.

Csípőre tett kézzel megáll felettünk.

A látványától még inkább felfordul a gyomrom. Férfias erő és határozottság sugárzik belőle. Lisztszínű haját ezúttal magasan felkontyolta, csak néhány kósza tincs lóg a homlokába. Feltűnik, hogy a szemöldöke és a pillái is hamvasak. Egyszerre szép és groteszk. Mustársárga nadrágja szemérmetlenül feszül a lábára, fehér ingét sötét fűző tartja a helyén. Csípőjén hanyag öv lóg, rátűzve egy bőrtok, amiből tör markolata villan ki. Tekintetem alig bírom levenni a fegyverről.

A lány szeme felcsillan, ahogy meglátja az ébren lévő Damont. Nem tetszik az elégedettsége.

– Mozdulj! – utasítja Damont. Bőrbakancsát lendítve rúgni készül, de Damon elkapja a bokáját, és azzal a lendülettel ki is rántja alóla a talajt.

A lány hiába próbálja tompítani az esést, koponyája hangosan koppan a fadeszkán. Még nyekken is egyet.

Pillanatnyi öröm lesz úrrá rajtam.

Mielőtt cselekedhetnék, Damon fürgén felpattan, fekete uszályom suhogva csúszik le róla. Egy mozdulattal a lány fölé kerekedik. Megragadja a karját, és vasmarokkal lenyomja a padlóra. A tört viszont én szerzem meg, egyszerűen kirántom a börtokból. Amint ujjaim a markolat köré fonódnak, a bennem lévő feszültség oldódni kezd. Magabiztosnak és erősnek érzem magam.

A fogvatartónk mellé térdelve a torkához emelem a pengét.

Fájdalmas nyöszörgése elégedettséggel tölt el. Szenvedjen csak!

– Ha visítasz, meghalsz – búgom elszántan. Valahol azt kívánom, tegye csak meg, akkor beledőfhetném a tört.

A lány mozdulni próbál, ellenben Damon teljes súlya ránehezedik a mellkasára. Ficáncolása egy partra vetett hal vergődésére emlékeztet.

Damon mély, rekedtes hangon szólal meg.

– Hányan vagytok?

A lány egyenesen farkasszemet néz Damonnal, fogcsikorgatva vilantja rá mosolyát.

– Egyedül vagy a tenger közepén, több tucat fegyveressel szemben. Hova mennél? Őljetek csak meg, és a kis hercegnővel a halak között végzitek.

Damon még közelebb hajol hozzá, orra súrolja a lányét.

– Sose ölnétek meg, mert kell nektek – szűri a fogai között, és ekkor döbbenek rá, hogy elrablóinknak csak én számítok. Damon élete

nekik egy fikarcnyit sem érhet. Ujjaim megremegek a tör markolatán.

– Biztos vagy benne?

A sejtelmesen elstuttogott szavak varázsütésként hatnak Damonra, mert eltolja a fegyvert tartó kezem, és az ép lábára nehezedeve fel-tápáskodik.

– Mit csinálsz? – kiáltok rá.

Damon válla megereszkedik.

Ha ő nem küzd, akkor én fogok!

Ahogy a lány felállna, a kontyánál fogva rántom vissza. A padló nagyot döndül, amikor elterül előttem, de nem télenkedik, az már biztos. Hátrakap, körmeit a bőrömbe vájja. Felhördülve oldalba térdelem, mire összerándul. Már éppen lesújtanék, de Damon elkapja a csuklómat. Egyszerűen talpra ránt, és kicsavarja markomból a tört. Annyira megdöbbenek, hogy szólni se tudok. Tátott szájjal hagyom, hogy a fegyvert lenyújtsa a még fekvő lánynak.

Ő azonnal elmarja, és rám vicsorogva felkászálódik. Haja zilált, az oldalát, ahol megrúgtam, fél kezével szorítja.

Felmordulva újra felé csapnék.

– Térj észhez, Ene! – ráz meg Damon. A hirtelen mozdulattól forongni kezd velem a világ.

Szédelegve hagyom, hogy maga felé fordítson.

– Fejezd be! – folytatja stuttogva. – Csak hallgassuk meg.

Szólni se tudok a torkomat maró sav miatt. Damon elélem helyezkedik. A saját testével takar, úgy fordul vissza a lányhoz.

– Halljuk az ajánlatod! – Keményen szól hozzá.

– A kapitány vár titeket – feleli a lány, miközben a füle mögé igazítja a kontyából elszabadult tincseit.

– Előtte beszélnem kell a hercegnővel.

– A kapitány nem egy türelmes ember – csóválja a fejét. Zavaróan világos szeme rám vetül. – Ha nem megyünk, utánam küldenek valakit, és nem mindenki olyan *kedves*, mint én – sziszegi gúnyosan.

Hideg borzongás fut végig a hátamon. Talán odafent egy csapatnyi dühödt férfi tolong, és mind a mi vérünkre szomjazik. Féltrepszem a lány iránt érzett gyűlöletem, és beleegyezően bólintok.

A lány a feljáró felé indul. Követném, de Damon gyengéden maga mögé húz. Bicegve, sérült lábát mereven tartva mászik fel a vékony lépcsőfokokon. A falba kapaszkodik, de a vállát büszkén tartja. Minden izma úgy feszül, mint egy ugrásra kész vadállaté. Tudom, hogy bármi is következzen, ő megvéd, engem mégis aggaszt, hogy vajon én képes leszek-e megóvni őt.

Mielőtt kilépne a fedélzetre, Damon megtorpan. A hátának ütközöm.

– Hagyd, hogy én beszéljek – fordul felém, úgy súgja.

Ezúttal nem ellenkezem.

Reszketeg lábbal, még mindig szédülve követem Damont.

Ahogy felérek, a lemenő nap fénye egyből letámad. Beletelik pár pillanatba, mire megszokom a világosságot. Beszívom a hús tengeri levegőt, ám ekkor a gyomrom szegül ellenem. Váratlanul ér a támadása. Imbolyogva az ajtónak vetem a tenyerem, és felnyögve meggörnyedek. A hányás a lábfejemen csattan, beborítja a sarumát.

Damon hiába lép mellém, csak annyit tehet, hogy megtámasztja a vállam. Egyesek nevetnek, mások engem utánozva öklendező hangokat hallatnak. A savanykás szag mélyen bekúszik az orromba. Levegő után kapkodva próbálom visszatartani az újabb rohamot, de a fejem egyre jobban zsibog, a gyomrom vad táncot lejt.

Ekkor taps csendül.

– Íme, Nebessen uralkodója – szólal meg egy vidám hang. – Valaki hozzon már neki egy sámlit és innivalót. Te ott, takarítsd fel!

Damon óvatosan a derekam köré fonja a karját, segít kiegyenesedni. A hajam hátrasimítva meglátom végre, ki adta az utasításokat. A hosszú kabátot viselő alak fintorogva magasodik fölém, egyik fülcimpájából fémkarika csüng. Fekete haja a vállára omlik, arca erősen borostás, bőre olajosan fénylik. Vastag szemöldöke egyenes csíkba húzódik, ahogy homlokráncolva figyel. Felém nyújtja a karját, csuklóját virágmintás kendő takarja.

Egész testemben remegek, ha akarnám, se tudnám elfogadni a segítségét.

Damon közénk csúszik, mire a férfi lassan leereszti a kezét, és a száját elhúzva meghátrál. Tetőtől talpig végigmér azzal az igézően földbarna szemével.

– Ronda egy látványt nyújtasz, kislány.

– Beszélj velem tisztelettel! – förmed rá Damon.

A férfi érdeklődve félrebillent a fejét, majd egy hirtelen mozdulattal meghajol.

– Esim Beret kapitány, tiszteletére, felség. – Amikor felegyenesedik, olyan kajánul mosolyog, amit bármelyik behízelt lord megirigyelhetne. – Engedje meg, hogy megjegyezzem, kegyed oly csodásan fest, mint a hajnali ábrázatom egy átdorbézolt éjszaka után. Megtisztelné azzal, hogy elfogad tőlünk egy kis rizspárlatot, ami meggátolhatná, hogy *úri* okádékát szerény tatomra terítse?

A gúnyos szavakat őszinte, gyermeki bájjal ejti, ami még inkább feldühít.

– Ha sokáig kívánsz itt tartani minket, akkor garantáltan kapsz még ebből – mutatok a lábam előtt lévő tócsára.

– Ez csak tőled függ.

Esim a társai felé fordul.

A koszos, foltos bőrű férfiak és nők láttán a bensőmben végigfut a félelem. Legalább három tucat gyilkos szempár mered rám, legtöbbszörüknél fegyvert is látok. Ezek nem harcosok, hanem forrongó tengerészek.

Esim intésére az egyik embere kopott kisszéket helyez elém. Damon finoman lenyom rá. Mögém áll, óvón, tette készen.

Mielőtt a kapitány szólhatna, a sötét hajú kislány terem előttem, aki Damont is ellátta. Biztató mosollyal nyújt egy kupát. Ő is a nap gyermeke, akárcsak Ray, ajka íve, ovális arca és finom álla, de még a tekintete sejtelmessége is *őt* idézi.

Elveszem az italt, de csupán mert ő adta nekem. A hajón eddig egyedül ő tűnt barátságosnak, bár talán csak a Ray meg a közte lévő hasonlóság miatt nem tartok tőle. Ahogy aprót kortyolok az erős szagú párlatba, az végigperzseli a torkom, kesernyés ízét majdnem viszszaköpöm. Könnybe lábadt szemmel, a köhögés ellen küzdve figyelem, ahogy a kislány visszahátrál a társaihoz, és megfogja egy férfi kezét. A fejét világos kendő fedi, fél arca torz, szeme üveges... Riadtan letekintek a kupában ringatózó, tejfehér szeszbe.

– A tengeribetegség nem éppen nemes dolog, de van rá gyógy mód. Igyál még, szükséged lesz rá – szól a kapitány. – Ideje egyezkednünk.

A józan eszemre is szükségem lesz, és már tudom, mit tesz velem az ital, ezért leengedem a kupát az ölembé. A korábbi rosszullet úgyis elcsitult, a gyomrom sem háborog már annyira.

Nagy levegőt veszek.

– Kezdhetnénk azzal, hogy elmondjátok, mit akartok – követelem. – Ti ismertek minket, de mi még semmit se tudunk rólatok.

Esim elismerően biccent.

– Itt legtöbben Szabad Földön születtek – kezdi emelt hangon, és a tömeg felé fordul. Nincs időm visszakérdezni, Esim máris folytatja. Ezúttal az embereinek címezi a szavakat. – Tűrtétek, hogy városokba tereljenek benneteket, mint állatokat a karámba.

Igenlések harsannak, és az egyöntetű kiáltástól összerezzenek.

– Tűrtétek, hogy minden, amit megtermeltek vagy kibányásztok, Nebessené legyen. Tűrtétek a szegénységet, megtanultatok nyomorban élni, de többé nem hunytok szemet az örök tettei felett. Asszonyokat és gyerekeket ölnek, férfiakat végeznek ki tárgyalás nélkül...

– Elhallgat egy pillanatra, majd a szemembe néz. Pillantása mélyen belém hatol. – Ártatlanul. Pusztán szórakozásból – nyomja meg a szavakat. – A király megszegte ReetUr törvényét, tolvajokat, gyilkosokat és erőszaktevőket kötelezett a piros köpeny viselésére.

– Áruló! – harsan a tömegből.

– Gyilkos!

– Mocskos féreg!

Atyámról beszélnek. Megbecstelenítik a nevét, és úgy ítélik, hogy semmit nem tudnak róla! Dühömben az egyik szitkozódó férfi irányába hajítom a kezemben szorongatott kupát, ami egyenesen a homlokán csattan. A szesz végigfolyik a képén, de ez sem csillapítja a haragom. Közéjük vetném magam, az ujjaimat ökölbe szorítom, de Damon a derekamnál fogva visszaránt. Rúgkapálok, hörgök. Megpróbálok legalább a csuklómat kiszabadítani.

– Eressz! – sziszegem Damonnak. Ő a király testőrségének a vezetője. Velem együtt kéne küzdenie atyám becsületéért, de szorítása erősödik, magához von, hátam a mellkasának feszül.

Esim csendre inti a legénységet, mire én is feladom a hiábavaló harcot.

– Atyám sokat tett a népért! – vetem Esim szemére úgy, hogy mindenki hallhassa.

A kapitány arca elsötétül.

– Tavasszal és nyáron belefulladt a bálozásba, ősszel vadászott, télen meg hájasra hizlalta a nemeseit. Ki se tette a lábát Tóriából. Többet trónoltam én a latrina fölött, mint ő a királyszékekben.

Torkomon akad minden szó. Lehet, hogy atyám nem járja a birodalmat, de éjjel-nappal a tanácsteremben dolgozik. Igenis törődik a népével... vagy legalábbis a nebeseniekkel. A gondolatra elkomorodom.

Esim folytatja a beszédet.

– Addig nem állunk meg, amíg fel nem szabadítjuk Szabad Földet.

Dühöm azonnal nevetésbe fordul. Fojtott kuncogásomból fékevesztett kacagás lesz. Magam sem tudom, mitől ez a felszabadultság. Vagy örület. Minél hangosabb vagyok, Damon szorítása úgy lazul. Végül elenged. Több tucat szempár szegeződik rám, ahogy imbolyogva visszahuppanok a székre.

– Szóval innen a nevetek? Jobb nem jutott eszedbe? – gúnyolódom. Hangom játékosan elmélyítem, Esimet utánozva. – Felszabadítunk, tehát mi leszünk a Felszabadítók. A tengeren csónakázva elmerenghetél volna valami egyedibb elnevezésen, nem gondolod? Egyáltalán szoktál gondolkodni?

Esim elhúzza a száját, és csettint, mire egy másik szék is előkerül. Nem ül le, hanem a jobb lábát teszi rá, és a térdére könyökölve tekint rám. Ismerem ezt a viselkedést, atyám is törekedett arra, hogy a tanácsnokai fölé magasodjon, nem hiába emeltette meg a tanácsteremben a székét és a saruja talpát. Ezzel akarta éreztetni a hatalmát.

A kapitány tétovázik. Két ujjá közé csippenti a csuklójára tekert kendőt, és morzsolgatni kezdi, mint aki feszélyezve érzi magát. Arca

viszont másról árulkodik: szánalomról. Gyűlöletnek és gyilkos vágy-
nak nyomát se lelem, pedig azt hittem, sikerült vérig sértenem.

Int, mire néma csend borul a hajóra. Se nevetés, se sugdolózás.
A tenger moraján kívül egyedül saját szabálytalan légvételeimet hal-
lom.

– Áthajóztuk a Bronz-tengert – kezdi újra a beszédet a kapitány.
– Bejutottunk a palotába. – Mutató- és hüvelykujját feltartva majd-
nem összeérinti ujjbegyeit. – Ennyire voltunk, hogy találkozunk a
királlyal. Tárgyalni akartunk vele a lánya életéért cserébe, de helyette
most itt vagy te... – keserűen elfintorodik – egy pimasz gyerek. Kí-
váncsi lennék, Nebessen királynője mire hajlandó az életéért cserébe.

Elevenembe vágnak a szavak.

– Nem vagyok királynő – tiltakozom. – Bármilyen követelések,
atyám hajlandó lesz meghallgatni titeket.

– De igen, királynő vagy.

– Nem! – Ezt már durván mondom.

Damon tenyere a vállamra nehezedik. A kapitány meglepetten
pislog, majd a legénységéhez fordul.

– Emma! – üvölti el magát, mire a fehér hajú lány előrelép.

– Nem vagyok hírvivő, örülj, hogy életben hagytam – veti oda, és
a kezét csípőre vágva ad nyomatékot a szavainak.

– Pedig azt hittem, élveznéd, ha te mondhatnád el.

– A jó dolgokat meghagyom neked.

Esím a szemét forgatja.

– Hálám kísérjen.

Van valami vészjósló ebben a társalgásban. Idegességemben a ru-
hát gyűrögetem az ölemben, a fekete selyem gyorsan átnedvesedik
nyirkos tenyeremtől.

A kapitány végigdörzsöli borostás állát.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

A rossz előérzet elhatalmasodik rajtam. Félig Damon felé fordulva felnézek rá.

– Mit nem mondanak el? Mi történt a palotában?

– Én se tudok mindent, de a királyné...

A kapitány tompa, nyomott hangon vág Damon szavába.

– A király halott.

Ereimben megfagy a vér. Zihálok, mégsem kapok levegőt. Minden elhomályosodik. A kapitány még beszél, ajka mozog, de egy szavát sem értem.

Hazudik! Csakis hazudhat.

Küszködök, hogy meg bírjak szólalni. Damontól várom, hogy megcáfolja a hallottakat, de némasága és lesütött tekintete többet mond minden szónál.

– Nem. Az nem lehet! – motyogom, miközben a fejem rázom.

Damon nem felel. Nem tagad. És nem néz a szemembe.

Hirtelen úgy érzem, a tenger elnyel. Fuldoklom, mintha a tüdőm vízzel lenne tele.

Elnehezedelem. Csúszni kezdek.

Végül a sötétség megragad, és acélos marka a mélybe ránt.